

בשנר

ידיעות קיבוץ הזורע - ל' באב התש"ף - 20.08.2020

אלבום העולים לכיתה א'

עמוד 12

מורות של עידן חדש - ריאיון

עמוד 6

אילת ראטס

רינה סגל פורשת לגמלאות

עמוד 16 | הורים וצוות החינוך

מפגשים עם איחוד האמירויות

עמוד 14

גד רובין

3 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ

עדכוני תרבות / איריס רפאלי

מהנעשה בחינוך / מיכל לבסקי-טל

5 | חיילים מאומצים בהזורע / מיכל דור

6 | מורות של עידן חדש – ריאיון עם שי מוריס, ליאור ניב ומוון סולומון / אילת ראטס

10 | הגינה הקהילתית של קיבוץ הזורע / תרצה שמע ורן יפרח

10 | מילות תודה / מרים גרוס

11 | עולים לכיתה א' תשפ"א – ברכות ההורים

12 | עולים לכיתה א' תשפ"א – אלבום תמונות

14 | מפגשים שלי עם איחוד האמירויות ושכנותיה / גד רובין

15 | חילופי גברי במועצת הקהילה / דובי זמר

16 | מצדיעים לפורשים לגמלאות – רינה סגל

17 | ענייני השעה א': לא גזל, כנראה כשל / אפריים טיקטין

17 | ציוצים – עדכונים מפינת החי

18 | ענייני השעה ב': מפגינים גם בצמתים / אילן בר

18 | מתיבת הזיכרונות: עוד על פרויקט אגם ברוך / עמרי רפאלי

18 | לזכר עמירם וייס: השיר המיליון ואחד / אמיר אופק

19 | שביליסטים – יומן מסע / ניר רענן

20 | מכתב (אחרון) ממנשה ואסתי הזארי

20 | תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

22 | לקראת שבת

פרשות השבועיים / דובי זמר

אחרי הכל שיר

סוף פסוק

23 | לוח מודעות

24 | שו"ת – עתליה אללוף (תל-צור) / דני נהב

לוח זיכרון | אוגוסט

3.8.15 אסתר גרנות

5.8.94 דניאל זוהר

7.8.84 חנוך אשור

8.8.06 נעמי רענן

10.8.09 ביאנקה רוס

14.8.90 שאול פִּישר

16.8.61 יוחנן דור וייסמן

16.8.11 חנה שפייר

17.8.80 אסתר זוהר

17.8.03 רפאל תבור

20.8.97 יעל כהן

21.8.89 צבי דור

21.8.97 עזרא מילוא

22.8.94 לבנה לוי

24.8.01 פרץ רונן

26.8.38 יצחק הברקורן נפל בנגב

27.8.90 פרידל שלייסנר

28.8.48 אבנר גוגנהיים נפל בירושלים

30.8.70 אמי ברנר נפל בעת מילוי תפקידו

30.8.16 אליעזר שורוב

השתתפו בגיליון זה

איריס רפאלי, מיכל לבסקי-טל, מיכל דור, שי מוריס, תרצה שמע ורן יפרח, מרים גרוס, הורי העולים לכיתה א', גד רובין, הורים וחינוך הזורע (רינה סגל), אפריים טיקטין, חן מענית, אילן בר, עמרי רפאלי, אמיר אופק, ניר רענן, מנשה ואסתי הזארי, בועז בש מרץ', אהוד דור, דובי זמר, דני נהב ואילת ראטס.

מערכת בשער

עריכה ועיצוב אילת ראטס

טלפון

050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

הגהה

עמוס אורן

תמונת שער

אילת ראטס

הפצה

שי מוריס, רינה רשקוב

תרבות בקהילה חזקה ותומכת

תודות למתנדבים בחודש האחרון:

מיול בירה ומוזיקה בשישי בצוהריים – תודה גדולה ל**מורן ירון, אשל אלישב ועוז חזן**, שדאגו, ארגנו ושימחו, עם מיול הבירה ברחבי הקיבוץ, את כל החברים והחברות.

שוק איכרים בהזורע – ביוזמתה של **ורד צרפתי**, הבאתי את שוק האיכרים של חקלאים מכל הארץ, שבשל הקורונה 'חטפו' מכה קשה וכואבת. הם מתחילים את הסבב שלהם בימי רביעי בדברת, מזרע, מרחביה, בלפוריה, שכניה... ומגיעים אלינו בסוף הסבב שלהם. מלבד התוצרת המעולה והטרייה, אנו זוכים לשוק ססגוני שמגיע עד אלינו – מאוד חשוב וחכם לא להסתובב בימים אלו במרכזי קניות מחוץ לקיבוץ. תודה גדולה על העזרה בניהול השוק **לורד צרפתי, רונית פלד, רונית זינגר ואלי סולומון**. לצד השוק נהננו מהפנינג ארוחת ערב מ'**המעדניה של זיו'** (פלד) עם **אלי קליה, איתמר בן שלום ומאי רגב**. תודה גדולה כמובן לצוות '**חתונות והלוויות**' – **רותם יסינובר וליאם האקט** על המוזיקה, ו**ניר מרקוביץ וטיבי** על כל ענייני הלוגיסטיקה. תודה ענקית ל**רינה רשקוב** על עיצוב המודעות ופרסומן.

עונת המדוזות – הרצאתו המצולמת והמצוינת של **אהוד דור**, שסוחרף אותנו לתוך המיתולוגיה עם מצגת כל כך מושקעת. תודה גדולה לאהוד, והמון הערכה ותודה ל**ראומה ריילינגר** על צילום ועריכת ההרצאה לסרט.

דרייב-אין הזורע – חזרנו לשנות השישים והקרנו סרט על מסך ברחבת הגד"ש, ללא כסאות או מחצלות... בעידן הקורונה מותר להקרין סרטים רק בצורה זו. הגיעו קלנועיות, קלאבקים ומיילים, ילדים לצד מבוגרים, בניסיון מעניין לשחזר את העבר. תודה גדולה על ההקמה, הסאונד, ההקרנה ל**טיבי, ליאם האקט, רותם**

יסינובר, אור שלו (בן של סיון אבריאלי), **שקד קליר ותומר כפרי**. תודה ל**רז רפאלי און** על עיצוב המודעה ול**דיוויד ריילינגר** שצילם ותיעד בוידאו.

מרפסות מארחות – כשאין אפשרות לקיים ערבים קיבוציים באולם, בדשא או בבריכה... והכל מתנהל בקפסולות, אז המרפסות הפכו לבמות, המארחים למפיקים, וכך הופכים לחברה פעילה למרות המגבלות. תודה לכל המארחים: **הלל ירון** שאירח סדנת טאי-צ'י בבוקר; **אורלי רפאלי** שלקחה אותנו למסע במונגוליה; **לעינת ואיציק שטרית** עם הקריוקי, בירה ומצב רוח; **עירית ורפי שדמון** שאירחו את **רעי שרגאי** בהרצאה מלווה במצגת על 'מרוץ החימוש בטבע' ואת **נעמי אשחר** שסיפרה אנקדוטות מחיי עורכת דין; **יעל ואפרים טיקטין** שאירחו את **תמר ואילן בר**, שהובילו עם **אהוד רביב** בשירה בציבור; **לוטם בר ורן סולומון** שפתחו ממטרות, הכינו מדורה ועשו כיף למשפחות הצעירות עם ילדיהם; **עידן שביט** (בעלה של נטלי אוליאלי) שעשה סטנד-אפ במוזיאון ואירח את **רן יפרח** (הבעל של מוריה לובל) עם הגיטרה והעוד שלו בשירה. תודה רבה לכל מי שאירח, הופיע והתארח. התגובות היו נלהבות ביותר. כל זה כמובן לא יכול היה לקרות ללא ההתנדבות ופתחון הלב של כל בעלי המרפסות, לצוות הטכני – **טיבי, ניר מרקוביץ, ליאם האקט, רותם יסינובר ואלרואי ברק, רז רפאלי און ורינה רשקוב** על המודעה והפרסום.

ג'אם סשן פתוח – ג'אם סשן הינו מפגש בין אנשים, שבו מנגנים יחד ללא הכנה או ארגון מוגדר מראש. בשישי האחרון אירגן **רן יפרח** עם הגיטרה והעוד, על במת המוזאון, מפגש לא מחייב יחד עם **מורן ירון ואביתר** (חבר של שחף שמע) שגם הם מנגנים על גיטרות. הקהל שהגיע נהנה ממוזיקה נעימה, אווירה חופשית על הדשא וכיבוד. אנחנו מתכוונים להמשיך ולקיים את המפגשים הללו, ופונים לכל אחד ואחת שמעוניינים לנגן – לפנות לרן. תודות ל**רותם וליאם** על ההגברה והארגון, ל**אריאלה ואשל אלישב** על ארגון הכיבוד והשתייה.

יהיה לקיים אירועים לכלל הקיבוץ, אך אני מחפשת את הצורה, המינון והאפשרויות הכי טובות על מנת שנוכל להרגיש את החגים, לחוות וליהנות. כל מי שיש לו רעיונות, הצעות וכל דבר קהילתי אחר – מוזמן לפנות אליי.

ראש השנה – איגרות ברכה אחד לשני – זוכרים? כל שנה היינו נאספים בגרנוליט שבוע-שבועיים לפני החג ומכינים ברכות ואגרות ליקירים שלנו. השנה יחולקו בריסטולים ומדבקות באופן אישי למשפחות, וכל משפחה תכין ברכות בביתה. אשמח מאוד אם בנוסף תכינו **ברכה לקיבוץ הזורע** ותעבירו אליי. אנחנו נכין לוח מכובד של כל הברכות שלכם לקיבוץ.

יומני קורונה של הידאו – ראומה אוספת ומתעדת את חיינו בימי הקורונה והסרטונים מרגשים, יפים ומשקפים את חיינו, דעותינו והרגשותינו. למי שיש תמונות או קטעי וידאו מצולמים – בבקשה שילחו לראומה (עדיף במייל).

■ שבת שלום!

בשבועיים האחרונים של אוגוסט – כשמערכת החינוך סגורה ומתארגנת לשנה החדשה, אין חו"ל אבל יש הגבלות ומגבלות – אנחנו מתכננים פעילויות לילדים וגם למבוגרים, שתהיינה על פי המגבלות. מכיוון שאנו כל הזמן פועלים בחוסר ודאות ובשינויים שמונחתים עלינו – הדברים דינמיים, ויש להתעדכן גם ב'מקומי' וגם באתר הקיבוץ.

'סיפורי אתגר קרת' – הצגה בבימויה של דניס שמע ובהפקה של איריס הורן – מחלקת התרבות במועצה בשיתוף דניס ואיריס מעלים הצגה עם שחקנים מהמועצה. ב-3.9.20, **יום חמישי**, תועלה ההצגה במזאון וילפריד לתושבי הזורע. ההצגה למבוגרים בלבד. משך ההצגה כשעה. בשל המגבלות – הכניסה להצגה מותנית ברישום מוקדם – ניתן להירשם אצלי בהודעה לסלולרי.

חגי תשרי בפתח ולפי הלך הרוחות הנוכחי, לא ניתן

מהנעשה בחינוך

סיכום השנה בגיל הרך

קצת מוזר שהגיע סוף השנה... ללא ספק, זאת הייתה שנה מאוד לא שגרתית, שהוציאה אותנו להפסקה ארוכה ארוכה. חזרנו לעבודה במאי והנה, שוב סיום ועוד רגע התחלה חדשה...

על הקורונה כבר סופר ודובר רבות. לשמחתנו, בגיל הרך, למעט שבוע-שבועיים בהם עבדנו בקבוצות, השגרה חזרה די מהר ומה שנותר הוא הפרידות מההורים מחוץ לגדר, הקפדה על היגיינה ומסיבות סיום מגוונות, שלא התקיימו בתוך הגנים.

אז בשל המצב, גילינו יצירתיות ומסיבות הסיום התקיימו השנה קצת אחרת...

בגן חצב הילדים סיכמו את השנה במשחק חידות ברחבי הקיבוץ ובמסיבת סוף שנה בבריכה עם ההורים. המסיבה אורגנה על ידי ההורים והייתה מוצלחת מאוד וחוויתית במיוחד. תודה להורים, שהפיקו יחד עם הצוות מסיבה לתפארת.

בגן שקד חגגו הילדים והצוות במסיבת פיג'מות נהדרת, רקדו, שיחקו ואכלו ארוחת ערב מפנקת.

בגן סביון הילדים ציינו את סוף השנה ביום פעילות

בתחנות יצירה, הכנת כדורי שוקולד ופרידה אהה"צ על הדשא עם ההורים.

ילדי אפרוח וההורים יצאו לטיול סיכום ביום שישי, בסופו נפרדו בשירים וברכות.

בבמבי יצינו את סוף השנה במפגש קצר בחצר הגן.

אירוע מרגש נוסף השנה הוא יציאתה של רינה סגל לפנסיה, לאחר כמעט 30 שנים של עבודה רצופה בגן סביון. הזמנו את קהילת הזורע לבוא ולהיפרד מרינה על הדשא מול גן סביון, ונפרדנו בברכות ובאבטיחים ואפילו בחיבוקים אמיתיים... תודה לכל מי שהגיע ותודה לדני אלבוחר על שיר-ברכה מקסים ומרגש (קראו בעמוד 16 בגיליון זה).

פרידה אינטימית יותר מצוות הגיל הרך תתקיים ביום חמישי זה (ה-20.8) בבריכה.

את רינה תחליף תמנע רז, שעולה עם האפרוחים לגן סביון. סבטה, שעבדה לצידה של תמנע ב-5 השנים האחרונות, תקבל את ההובלה של אפרוח.

וזו הזדמנות לומר תודה גדולה לכל נשות הצוות של הגיל הרך, העושות עבודה מקצועית ונהדרת לאורך כל השנה.

החל מה-21.8 ועד ל-29.8 מערכת החינוך יוצאת לימי היערכות וחופשה. ניפגש שוב ביום ראשון ה-30.8.

המשך קיץ רגוע לכולנו.

■ מיכל לבסקי-טל, מנהלת הגיל הרך

חיילים מאומצים בהזרע

קובלינסקי סנדרה וראול, שחורי מרסיה וזאביק, מזרחי מיה ורז, הורן מוסה ובטי ורפאלי איריס ויוחאי. תודה לכם על נדיבות הלב, על המסירות ועל קבלת החיילים. זו התחייבות ארוכת טווח אשר אינה ברורה מאליה ועל כך תודה גדולה.

בנוסף, אני חייבת לציין בהתפעלות את שטף התרומות שאני מקבלת מחברי הקיבוץ. מתרומה כספית לצורך קניית מכשירי חשמל וריהוט, עזרה בבניית מדפים לחדרים ועד להזמנות מהצעירים לבוא ולשבת לכוס קפה או בירה אחרי שעות העבודה. פשוט אין מילים לתאר את גודל הנדיבות. אני גאה לחיות בקהילה כזו ותודה לכולכם.

בברכה,
■ מיכל דור

להלן כתבה על תמרה וייס – חיילת מאומצת אצל מיה ורז מזרחי, שפורסמה בעמוד הפייסבוק של התנועה הקיבוצית. העבירה לפרסום: מיכל דור
כדי לבטא את הוקרתנו לחיילים הבודדים שחיים בקיבוצים נביא כאן בכל שבוע את הסיפור של חייל בודד או חיילת בודדה:

תמרה וייס נולדה בטורונטו, קנדה, לאם ילידת ישראל שעברה עם משפחתה בגיל צעיר לקולומביה. הזהות היהודית בבית הייתה חזקה והציונות הייתה הרבה יותר מסיסמה: לימודים בבתי ספר יהודיים, עברית חלקית בבית וסיפורי הסבים משני הצדדים העמיקו את הזיקה לארץ, שהובילה להחלטה לעלות לישראל אחרי התיכון.

<<<

מזה כ-3 שנים, לאחר שרחלי שרון סיימה את תפקידה, אני מרכזת באהבה את תחום החיילים הבודדים בהזרע. בעקבות השינוי בקיבוץ והגידול הדמוגרפי, נוצר מחסור בחדרים פנויים לחיילים בודדים ולקיבוץ אין יכולת לאכלס מספר רב של חיילים בודדים, כפי שהיה בשנים עברו.

למרות מצב זה, מזכירת הקיבוץ ומנהל הקהילה שמו את נושא התרומה בסדר עדיפות עליון, ולמעשה קבעו כי קיבוץ הזרע ימשיך לקלוט חיילים בודדים ולמצוא פתרונות דיור למטרה חשובה זו.

במאמצים רבים ובעזרתם של ריבה צפדיה וכיום עידו און וועדת צעירים, הצלחנו למצוא חדרים בבתי החיילים ולארגן את החדרים עם כל הציוד הנדרש – הרבה בזכות עזרתה של יפה שוהם ובעזרתם של חברים רבים נוספים.

בנוסף, ארגנו חדר כביסה לחיילים, כך שיוכלו לכבס את המדים שלהם בסופ"ש, כשהמכבסה סגורה.

נכון להיום, ישנם 5 חיילים מאומצים בהזרע: תמרה, אמדאוס, אייל, יוחנן ומשה. לכולם משפחות מאמצות מקסימות, שפתחו את ביתן ואת ליבן ונותנות בית חם ואוהב לחיילים, שעוברים דרך לא פשוטה בצבא. בהזדמנות זו אני רוצה להודות מקרב לב למשפחות:

משמאל למעלה, עם כיוון השעון: תמרה ומשפחת מזרחי – בר, מיה ושוש; משה ומשפחת רפאלי – אור, נעם, גוני ורז; אייל עם הלית ומירב קובלינסקי; אמדאו עם בטי מוסה הורן; יוחנן עם מרסיה וזאב שחורי.

הקיבוצית, "תמרה היא תמצית תרומתה של התנועה לקליטת עלייה – כזו שהחלה באולפן בקיבוץ אחד, והמשיכה בדרך הטבע במגורים בקיבוץ אחר, ובליוי ובהכרות מעמיקה עם החיילת, חלומותיה ורצונותיה. שנים נקלטים בדרך זו עשרות חיילים בשנה בקיבוצים, והשנה הגדלנו לעשות ויצאנו בתכנית 'חמסה' הקולטת את העולה חדש עם הגיעו לאולפן קיבוץ ובהמשך כחייל בודד עד שנה לאחר השחרור."

אנו מצדיעים לך תמרה וגאים שבחרת בקיבוץ הזורע להיות לך לבית, ומודים לקיבוץ על טיפול מרגש, חיבוק חם והשקעה רבה בחיילים הבודדים לאורך שנים. ■

עם סיום התיכון תמרה הגיעה לאולפן בקיבוץ מעגן מיכאל, ובסיומו, עם עברית טובה, יצאה "להיקלט בישראל דרך הרגליים" ועשתה את כל שביל ישראל. את משכנה היא קבעה בקיבוץ הזורע במסגרת תכנית אימוץ חיילים בודדים בקיבוצים, ושם היא מרגישה "הכי בבית בעולם" לדבריה.

במהלך ימי הקורונה סיימה תמרה קורס מדריכות אימון גופני במכון ווינגייט כמצטיינת מופת פלוגתית, וכיום היא משרתת בבסיס שיזפון ומסייעת לחיילים להגיע אל מטרותיהם תוך תרגול משמעת ספורטיבית כדרך חיים. לדברי יעל אייזנר ממחלקת חיילים בודדים בתנועה

מורות של עידן חדש

שי מוריס, ליאור ניב ומורן סולומון, שלושתן מורות צעירות מהזורע, ואם לא תהיינה הפתעות, בעוד כשבוע וחצי הן תצעדנה, יחד עם כשני מיליון תלמידים ומורים בישראל, לתוך הכיתות המקושטות של שנת הלימודים החדשה – תשפ"א. שי מחנכת כיתה ט' ומלמדת מתמטיקה בתיכון מגידו, ליאור מחנכת כיתה א' ורכזת כיתות א'-ב' בפלגים ומורן מחנכת כיתה ד' בפלגים. בריאיון שלפניכם, הן מספרות לנו על ההכנות לקראת שנה"ל יוצאת הדופן שלפנינו, על בחירתן להיות מורות וגם על האתגרים וההוראה בעידן הקורונה. / אילת ראטס

כמה נלמד ואיך. אנחנו נערכים כרגע ללמידה בקפסולות בכיתות ג'-ד', אך ברור לכולנו שקיימת אפשרות שנצטרך לעבור ללמידה מרחוק במהירות, ברגע שהמצב ישתנה. אנחנו נערכים למספר סגנונות למידה בו זמנית. מה גם, שבגלל הקורונה יש המון משחקים ופעילויות שאסור לעשות, כמו גם עבודה משותפת קבוצתית, כיוון שצריך לשמור על ריחוק חברתי.

מדוע בחרתן במקצוע ההוראה?

שי: לא היה לי פשוט בתור תלמידה. בדיעבד, התברר שיש לי בעיות קשב וריכוז, אבל בזמנו לא הייתה מודעות לנושא ואף אחד לא חשב לשלוח אותי לאבחון. החלטתי להיות מורה כדי לעשות חוויה מתקנת לתלמידים שעוברים את מה שאני עברתי, לעזור להם, להאמין בהם ולעודד אותם. למדתי חינוך מיוחד ועבדתי בחינוך המיוחד 4 שנים עד שעברתי לתיכון מגידו, גם שם אני מלמדת כיתות 'רגילות' וגם כיתות חינוך מיוחד וכיתות של תלמידים שקשה להם יותר.

מורן: האמת שלא תכננתי מראש להיות מורה, בחרתי ללמוד חינוך כי הנושא עניין אותי מאוד. למדתי חינוך מיוחד וחינוך חברתי קהילתי, עם דגש על הפרעות התנהגות ובעיות רגשיות. תוך כדי הלימודים ובמהלך הסטאז', הבנתי שאני הולכת להיות מורה.

שי, מדוע בחרת ללמד דווקא בבית הספר התיכון?

שנה חדשה בפתח. איך אתן מתכוננות לשנה החדשה?

שי: קשה מאוד להתכונן, מכיוון שלא ממש יודעים איך תיראה השנה הבאה. בתור מחנכת, אני נפגשת עם תלמידים שעוזרים לי לקשט ולארגן את הכיתה, ובתור מורה מקצועית אני עוברת, יחד עם שאר הצוות, כל מיני הדרכות על למידה היברידית (למידה משולבת בכיתה ובבית) ושימוש בכלים דיגיטליים להוראה מרחוק.

מורן: שנה חדשה ומורכבת בפתח, לא שנה רגילה. כמו בכל שנה, אני מכינה את הכיתה, מסדרת ציוד, מארגנת את הכיתה מחדש, מכינה פעילויות ושיעורים לימים הראשונים ותוכניות כלליות יותר להמשך. ובעיקר, אני נחה לקראת תחילת השנה ולוקחת הרבה אוויר, כדי לבוא מלאת אנרגיות.

האם ואיך הקורונה משפיעה על פתיחת השנה ועל ההיערכות שלכן לקראתה?

ליאור: הקורונה משפיעה מאוד. חוסר הוודאות והידיעה שגם מה שכבר הוחלט היום יכול להשתנות מחר מאוד מקשה. תחושה של קרקע לא יציבה. כל דבר מכינים בכמה גרסאות (לדוגמה: טקס פתיחת שנה – תכננו 3 פורמטים שונים כדי שנהיה מוכנים בהתאם להנחיות שיגיעו).

מורן: עד עכשיו לא ברור עד הסוף כיצד תיראה השנה,

מורן וליאור, למה בחרתן ללמד דווקא בבית הספר היסודי?

שי: אני מרגישה שזו הדרך שלי להשפיע על דור העתיד. בני הנוער נמצאים הרבה פעמים במצוקות או פשוט בתהליכי התבגרות שהם עוברים, ואני אוהבת להיות זאת שמלווה אותם, מנחה אותם ובונה איתם תהליכים. ליאור: יש משהו בחוויה הראשונית של הילדים בבית הספר שמאוד מחבר אותי להוראה. ההוראה לגיל הרך מתאימה לי ולאופי שלי (הרבה מגע, למידה חווייתית, חוץ כיתתית, גנית). זה המקום בו אני מרגישה שיש לי השפעה.

מורן: אני מרגישה שהעבודה בבית הספר היסודי מאפשרת עבודה אמיתית עם הילדים, קשר קרוב וחיבור, הכל טרי, פתוח, נקי. זה המקום לייצר להם חוויית לימודים חיובית, ביטחון בעצמם ובלמידה, לאפשר להם לחוות צורות שונות של לימוד ולעזור להם לבחור מה מתאים עבורם. זה הבסיס, ובבסיס אפשר להשפיע הכי הרבה, אז אני ממש שמחה על הזכות להיות במקום הזה.

שלושתכן מורות צעירות, אבל כבר הספקתן ללמד מספר שנים ולצבור ניסיון. במה שונה ההתחלה, השנה הראשונה שלכן כמורות, לעומת המקום בו אתן נמצאות היום? במה אתן מרגישות שהשתניתן או התפתחתן?

ליאור: כשהתחלתי אמרו לי את המשפט: "את

שי מוריס: "אני מרגישה שזו הדרך שלי להשפיע על דור העתיד. אני אוהבת להיות זאת שמלווה אותם, מנחה אותם ובונה איתם תהליכים."

מורה צעירה, עוד כמה שנים כבר לא תשקיעי ככה". אני משקיעה היום לא פחות ממה שהשקעתי בשנה הראשונה שלי ורוצה להאמין שאמשיך בכך. חשוב לי לגוון, לשנות, לעניין, להתאים את עצמי לילדי הכיתה שלי ולעצמי. השינוי העיקרי מהשנים הראשונות הוא בתחושת הביטחון מול ההתמודדויות השונות שהחינוך מביא איתו (מערכת, הורים, בעיות משמעת, למידה מותאמת וכו').

מורן: בכל תחילת שנה אני מתרגשת כמעט כמו בשנה הראשונה. בכל פעם שפוגשים תלמידים חדשים וכיתה חדשה, זו בעצם שוב התחלה. היום אני סומכת על עצמי יותר ויודעת שיש לי את הכלים והידע, אני רגועה יותר ויודעת לקחת את הדברים יותר בקלות. ההתפתחות וההשתנות קורות כל הזמן. בתור מורה את כל הזמן עושה רפלקציה – מה עבד ומה לא עבד, מה עשיתי טוב ומה לא ואיך לשנות. אז אני מרגישה שזה תהליך שקורה כל הזמן וזאת גם זכות גדולה בעבודה הזאת. זה גורם לך להשתפר כל הזמן.

ליאור, כיצד לדעתך הקורונה תשפיע על חווית הלימוד והמעבר

של הילדים מהגן לכיתה א'?

ליאור: אנחנו מוכנים לכך שילדי הגן שיגיעו אלינו השנה יהיו במקום שונה מבכל שנה, וכמובן שקצב הלמידה יהיה בהתאם. השנה, בגלל הקורונה, לא היו ביקורים של ילדי הגנים בבית הספר או יום פעילות עם ההורים אחר הצהריים, כפי שהיה מקובל עד כה – בכדי לסייע למעבר הדרגתי והיכרות מוקדמת עם בית הספר. כמו בכל שנה, נתחיל עם הרבה אוויה, נלמד להכיר את הילדים ונראה מה צריך לחזק ולבסס. יהיו יותר פעילויות חברתיות שמקנות ביטחון ותחושת שייכות.

שי, נראה שתלמידי התיכון שילמו מחיר גבוה במיוחד עקב הקורונה בשנה החולפת (שבועי השפיעה על ההכנה למבחני הבגרות, מסיבות הסיום שבוטלו או צומצמו וכו'). איך אפשר להקל עליהם את הלימוד והריחוק החברתי, במקרה שתהיינה שוב הגבלות?

שי: לפי מה שכרגע אומרות ההנחיות, תהיה למידה היברידית, שמשלבת למידה מהבית ולמידה מבית הספר. אני חושבת שבאופן כללי, בלי קשר לקורונה, זהו סוג למידה די מוצלח (מדגישה: בכיתות ח-י"ב), מכיוון שזה מאפשר לחלק גדול יותר מהתלמידים להצליח. יש

מאוד מבינה לליבם של ההורים. גם בתור אימא לילדים בגילאי גן, היה לי מאוד קשה בתקופת הסגר. הייתי אמורה, איכשהו, להצליח לשלב בין הילדים בבית לבין זומים, הכנות מיוחדות, ישיבות אינסופיות וכו'...

ליאור: הלמידה מרחוק מתאימה לסוג מסוים מאוד של תלמידים. הרוב הגדול לא מצליח להתמודד עם המשימות באופן עצמאי והדבר מעמיס מאוד על ההורים שצריכים לעזור ולתווך, ויוצר תסכול וחוסר רצון להתמודד אצל אותם תלמידים. בנוסף, תכנון החומרים גוזל זמן רב מהמורים. נדרשת חשיבה יצירתית גבוהה וזמינות לתמיכה והעברת שיעורים בזום. זאת הייתה תקופה לא פשוטה עבורי ואני מאמינה בכל ליבי שאין תחליף להתנסויות ולמידה פרונטלית.

מורן: אני חושבת שמאוד קל לבקר את משרד החינוך וההתנהלות שלו, אבל אני מרגישה שבתור מורים, עשינו את המקסימום להתארגן בתוך השינוי הדרמטי הזה, בזמן כל-כך קצר. נדרשנו תוך סוף-שבוע אחד לעבור ללמידה מרחוק. זה שינוי מטורף למי שרגילים לעמוד בכיתה ולהשתמש ביכולות הבין-אישיות, בתקשורת בין-אישית, במפגש פנים מול פנים. נכון שלא הכל

הלך חלק ותמיד אפשר להשתפר, אבל מהחוויה שלי עם הכיתה שלי – היה בסך הכל די מוצלח.

אנחנו שומעים לעתים קרובות על הקושי של מורים רבים בארץ, מבחינת שכר, אלימות בבית הספר, בעיות מול משרד החינוך וקשיים אחרים. מהי החוויה שלכן? איך זה להיות מורה בישראל בשנת 2020?

שי: אני, למזלי, לא נתקלתי בשום קושי בנושא השכר מול משרד החינוך. כמובן שאני חושבת שמגיע לנו שכר גבוה יותר, כי העבודה שלנו באמת קשה, אבל אני לא מתלוננת ספציפית על השכר שאני מקבלת (יש לי כפל תעודת הוראה, תואר בחינוך מיוחד ואני מחנכת, כך שאני משתכרת לא רע). לא נתקלתי אף פעם באלימות פיזית, אך בהחלט נתקלתי באלימות מילולית, הן מתלמידים והן מהורים. לא פשוט להיות מורה במאה ה-21. ההורים מאוד מעורבים בכל הנעשה, התלמידים חשופים לתכנים לא ראויים, ואיכשהו אנחנו צריכים להתמודד עם השילוב הזה.

ליאור: אני אוהבת את העבודה שלי ומרגישה משמעותית. ובאותה נשימה אני מרגישה צורך לשכנע את הסביבה בחשיבות המקצוע, להסביר למה שעות העבודה לא מתגמלות כמו שצריך, שברוב החופשות

<<<

תלמידים שזקוקים למסגרת של בית ספר, כיתה ומורה שעומדת מולם, אבל ישנם לא מעט תלמידים שדווקא הלמידה מהבית עשתה עימם חסד, היה להם קל יותר ללמוד ככה. אז כשהלמידה היא היברידית, מספר גדול יותר של תלמידים מתחבר ללימודים ויכול יותר להצליח. אין ספק שהריחוק החברתי וביטול האירועים משפיע על מצב רוחם של התלמידים והמורים והמצב הוא לא פשוט בכלל. אנחנו, כמורים, נמצאים בקשר תמידי עם ההורים והתלמידים ומנסים לעודד כמה שניתן.

נראה שמאז שהקורונה נכנסה לחיינו, המשקל של הטכנולוגיה בבית הספר הולך וגדל, בעיקר עם 'למידה מרחוק' ושיעורים שהתקיימו ב'זום' בתקופת הסגר. נשמעה על כך גם ביקורת מצד ההורים והמורים בארץ. מה דעתך על כך?

שי: אני לגמרי מבינה את ההורים, בעיקר הורים לילדים בבית ספר יסודי. בגילאים הצעירים מאוד קשה להסתדר לבד עם למידה מרחוק, הן מהפן הטכנולוגי והן מהפן של משמעת עצמית לשבת וללמוד ללא מסגרת מדויקת. הורים רבים נאלצו לוותר על

עבודה כדי להיות עם ילדיהם (או שגם ככה היו בבית בגלל הסגר) והתרוצצו סביב הילד כדי לעזור לו ללמוד, או הורים שהיו אמורים, איכשהו, גם לעבוד מהבית וגם לעזור לילדיהם בלמידה המקוונת. זאת בלי לדבר על תלמידים עם קשיים, תלמידים בחינוך המיוחד, משפחות שלהן מחשב אחד בבית שאמור להספיק לכולם, או משפחות ללא מחשב כלל... בקיצור, אני אומרת שאני

ליאור ניב: "יש משהו בחוויה הראשונית של הילדים בבית הספר שמאוד מחבר אותי להוראה. זה המקום בו אני מרגישה שיש לי השפעה."

אחת של מתמטיקה בבגרות, ממש את הבסיס. כמובן שתמיד אפשר להשלים יחידות לבגרות בהמשך. יחד עם זאת, אני חושבת שמתמטיקה זה מקצוע חשוב, מקצוע שמפתח את יכולת החשיבה והיכולת בפתרון בעיות.

מורן: נכון לשנה שעברה, יצאתי עם הכיתה שלי ל"יום ביער" פעם בשבועיים-שלושה. הייתי רוצה את זה כדבר קבוע, לפחות "יום יער" אחד בשבוע. הייתי רוצה לשלב יותר שיתופי פעולה עם הקהילה ולקחת את התלמידים ללמוד מאנשים ועסקים שנמצאים כאן בקיבוץ. הייתי רוצה שיתוף פעולה עם משק הילדים. הייתי שמחה גם עם מספר ילדים קטן יותר בכיתה, אבל זה לא העיקר מבחינתי.

אני בטוחה שיש לכן סיפורים רבים מהכיתה וכל תלמיד בה הוא עולם ומלואו. האם תוכלו לשתף אותנו בסיפור מיוחד אחד, אולי סיפור של שינוי לטובה, של הצלחה, שהיה לכן בו חלק?

שי: הייתה לי תלמידה בכיתה ז' שהיה לה מאוד קשה במתמטיקה. היא מאוד התאמצה להצליח ומאוד רצתה להצליח, ועשתה את כל המאמצים. במבחנים והבחנים הראשונים היא קיבלה ציונים מאוד נמוכים ויום אחד ראיתי שהיא על סף ייאוש. עודדתי אותה ואמרתי לה שתמשיך לנסות, שלא תתייאש, ושאת תמשיך להשקיע כמו שהיא משקיעה, בסוף היא תצליח. כל מבחן היא קיבלה ציון קצת יותר גבוה מהמבחן שקדם לו ובסופו של דבר היא הגיעה לציונים מאוד גבוהים. היום היא עושה 5 יחידות במתמטיקה וטוב לה.

מה תרצו לאחל לתלמידים ולעצמכם לשנה החדשה?

שי: אני רוצה לאחל לנו שנה טובה, מלאה בחוויות, מלאה בהצלחות, שנדע להגיד תודה על מה שיש, לנשום עמוק ולחכות שמשבר הקורונה ייגמר.

ליאור: אאחל לכולנו שנה של יציבות ושגרה. שנה בה נהיה ביחד ללא קפסולות, ריחוק חברתי ובידוד. שנה בה נוכל לחבק, לשחק, לבקר ולהיפגש בלי לחשוש. שנה של הרבה הצלחות ועשייה.

מורן: שתהיה לנו שנה מרגשת, מלאה בגילויים חדשים ולמידה מעניינת! ובריאות בריאות בריאות!

תודה רבה למורות הנפלאות שלנו,

כל איחוליכן - לוייה! ■

אני גם עובדת. אנחנו נאלצים להתמודד מול הורים ומערכת לא פשוטה בכלל, שמעמיסה על המורים שלה ומקבלת החלטות שלא תמיד ניתנות ליישום בשטח. בחרתי במקצוע הזה מתוך אמונה שלמה בדבר שנקרא חינוך, למרות הקשיים, העומס והשחיקה.

מורן: אני מרגישה שבשביל להצליח להישאר במקצוע ההוראה, אני צריכה להסתכל רק על מה שאני עושה ועל מה שקורה אצלי בכיתה ובבית הספר. אם אני מתחילה לחשוב על תנאי ההעסקה, לקרוא את ההשמצות בכל מקום, לשמוע את האופן בו מדברים על המורים – זה מאוד מתסכל וממש שובר את הרוח. אני מורה 6 שנים והמשכורת שלי מביכה... אנחנו משקיעות בכיתה

מכל הלב, ואז קוראות שהמורים רק מחפשים חופשות ובוכים על שכר, זה לא קל.

לו יכולתן לבקש ולקבל כל מה שאתן מייחלות לו בבית הספר, מבחינת הרכב הכיתה, מערכת השעות, אופן הלימוד, התכנים הנלמדים וכל מה שעולה בדעתכן – איך היו נראים הלימודים בכיתה שלכן?

שי: וואוו... היריעה קצרה מלהכיל. אני חושבת שקודם כל, מבחינת

חינוך הכיתה, יהיו פחות תלמידים בכיתה (אצלי כרגע יש 37) וכך כל תלמיד יקבל יחס אישי יותר. הרבה תכנים הייתי מבטלת או משנה. אני מלמדת מתמטיקה, וישנם תלמידים שמתקשים מאוד במקצוע הזה. מבחינתי, הייתי מבטלת חלק גדול מפרקי הלימוד במתמטיקה, או לחילופין מאפשרת לתלמידים שחפצים בכך (לא כולם חולמים להיות מהנדסים, רופאים וכו') לעשות יחידה

מורן סולומון: "זה הבסיס, ובבסיס אפשר להשפיע הכי הרבה, אז אני ממש שמחה על הזכות להיות במקום הזה."

הגינה הקהילתית של קיבוץ הזורע

הפעילות בגינה הקהילתית מתחלקת לשתי עונות שתילה בשנה:

שתילת חורף, המתבצעת בחודשים ספטמבר-אוקטובר
שתילת קיץ, המתבצעת בחודשים אפריל-מאי.

השטח בו תקום הגינה הקהילתית נמצא סמוך לשער הכניסה לקיבוץ, בכניסה לשכונת העמק החדשה. הגינה תחולק לחלקות בגודל 15 מ"ר כל אחת. בגודל כזה של חלקה ניתן לשתול כ-50 שתילים, בכל עונת שתילה.

עלות ההשתתפות לחלקה, **לכל עונת שתילה**, היא 125 ש"ח. העלות כוללת את הכשרת והכנת הקרקע לשתילה, השקיה שוטפת וקבועה וכן את כל השתילים של כל הצמחים שישתלו באותה עונה. השתילים ירכשו במרכז על-ידנו ויחולקו למגדלים.

מעבר לתשלום, אחריות המגדלים היא בעישוב החלקה האישית שלהם וקטיפת היבול.

ההרשמה לשתילת החורף הקרובה נפתחה, ויש לנו כבר 40 חלקות מוזמנות ו-40 מגדלים שיהנו כבר בחורף הקרוב ממבחר ירקות טריים ואורגניים.

לשמחתנו, יש עוד 10 חלקות פנויות לשתילת החורף הקרובה, לכל מי שלא ידע או טרם הספיק להירשם.

ניתן להירשם, עד ה-31/8 במיילים המופיעים למטה. יש לשלוח לנו את הפרטים הבאים:

שם פרטי, שם משפחה, מס' תקציב, כתובת דוא"ל ומספר הטלפון.

ניתן להירשם כבר עכשיו לשתי עונות שתילה (חורף 2020 וקיץ 2021) ולהבטיח לעצמכם חלקה ואספקה שוטפת של ירקות.

תודה לכל מי שכבר נרשם ולכל מי שתומך בהתלהבות גדולה. מצפים לעוד חברים ולעוד משפחות שיצטרפו אלינו. שיהיה לכולנו בהנאה והצלחה!
שלכם,

תרצה שמע tirzashama@gmail.com

ורן יפרח ranifrah@gmail.com

אם תמיד חלמתם שתהיה לכם גינת ירק, בה תוכלו לגדל בעצמכם ועבורכם את העגבניות, החסה והמלפפונים לסלט, אז החלום שלכם עומד להתגשם. בימים הקרובים נתחיל בהקמת גינה קהילתית בקיבוץ הזורע, בסיוע ותמיכה של הנהלת הקהילה וצוות עובדי ענף הנוי.

מה זה גינה קהילתית? גינה קהילתית היא פרויקט בו מאמצים אזור ציבורי והופכים אותו לגינה ירוקה ומטופחת, העומדת לרשות התושבים. הגינה הקהילתית נותנת מענה למגוון של צרכים:

- גינה קהילתית מייצרת המון הזדמנויות למפגשים קהילתיים. בגינה נוצרים ומתהדקים קשרים בין-אישיים וקבוצת המגדלים מתגבשת ומבלה זמן איכות יחד.
- הגינה הקהילתית משפרת את חזות המקום ומטפחת שטחים מוזנחים.
- הגינה מאפשרת לנו להכיר תכנים סביבתיים ומגבירה את מודעות הקהילה לחשיבותו של גידול, מחזור, צריכה חכמה, חקלאות בת-קיימא ואף הרגלי תזונה נכונים המשלבים מזון טרי ואורגני. הטיפול בגינה הקהילתית מבוסס על חומרים ידידותיים לסביבה, ללא שימוש בחומרי דיזון המיוצרים מכימיקלים וכן ייצור קומפוסט מהפסולת האורגנית שמצטברת בגינה.
- גידול צמחים בעלי תועלת – בגינה קהילתית יש מקום לבחור אילו צמחים ניתן לשתול ולגדל: ירקות ופירות למאכל, צמחי תבלין, צמחי מרפא ופרחים המבשמים את האוויר ומוסיפים צבע.

מילות תודה

כבר תקופה ארוכה שחברי הזורע נרתמים לתרום מצרכים לפליטים בדרום תל אביב, ומוסיפים אותם לעגלת התרומה הניצבת בכניסה לכלבו.

המצרכים מגיעים ליעדם דרך 'חבורת זיכרון' מזיכרון יעקב. זוהי קבוצה של אנשים טובים שתורמים מצרכים ובסף ומביאים את כל מה שאוספים לפליטים.

חברי הקבוצה רוצים להודות לחברים שתורמים מצרכים – תודה לכל התורמים!

מקווים שתמשיכו בתרומה המבורכת לאותם אנשים שבה זקוקים לה. כן ירבו כמותכם!

■ בשם חבורת זיכרון יעקב – מרים גרוס

זוּלַיִם לְכִיתָה א' - תשפ"א

שש שנים עברו עליהם בריקודים... ובעוד שבוע וחצי יעלו בוגרי גן חצב – עשרים וארבעה במספר (ביניהם שלושה זוגות תאומים) – לכיתה א'.
נאחל להם ולכל תלמידי הזורע, התחלה חלקה ושנת לימודים פורייה ומוצלחת!

בוגרים יקרים שלנו,

אתם גדלים כל כך מהר שזה ממש מדהים. נדמה כאילו רק אתמול הגעתם פעוטים רכים ומלאי חששות לגן חצב, והנה הזמן חלף ואתם ילדים בוגרים, חכמים, עצמאים, שבשלים לעלות לכיתה א', ללמוד לקרוא ולכתוב ולגלות עולם חדש.

אנחנו מאחלים לכל אחד מכם בנפרד ולכולכם ביחד הצלחה רבה בבית הספר. שתשמרו על הקסם שלכם כחבורה מלוכדת, שובבה ומלאת אנרגיות ושמחה. אנחנו ההורים נמשיך להיות אתכם תמיד, מתרגשים ואוהבים.

ולצעירים היקרים שנשארים בגן חצב,

עוד מעט אתם תהיו הבוגרים (כן, ככה זה בחיים) ותקבלו צעירים חדשים, פעוטים ורכים שיגיעו אל הגן, סקרנים ומלאי חששות. אנחנו בטוחים שתדעו לקלוט אותם יפה וללמד אותם להיות ילדי גן בוגר. אנחנו מאחלים לכם שיהיה לכם כיף להישאר בגן כבוגרים.

הרבה הצלחה ונתראה בשנה הבאה במרחב הצעיר.

אוהבים,
ההורים.

ברכה לבוגרי ולצעירי גן חצב / חן מענית

אם חצבים עוד משגעים אותך בריח
אם הצהרת בריאות אתה אף פעם לא שוכח
אם לגננת שלך קוראים איילת
ואם כבר מזמן לא הייתה לך נזלת
זה סימן שאתה בוגר
אתה ולא אחר
סימן שאתה בוגר.

אם אתה הולך לספריית מתן
ואם הדוד האהוב עליך הוא דוד אריה כמובן
אם יש לך מבנה ומחנה וחבורה
ואם יותם דינור מלמד אותך תנועה
זה סימן שאתה בוגר
אתה ולא אחר
סימן שאתה בוגר.

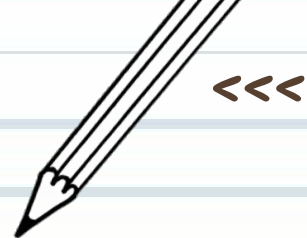
אם שפת הברכה רגילה לסנדליך
ואם לאה, לודה, נומה ויובל הן מטפלותיך
אם אתה מהיר אבל לפעמים עוד הולך/חולם כמו צב
אם אתה בטוח שגן חצב שווה זהב
זה סימן שאתה בוגר
אתה ולא אחר
סימן שאתה בוגר

אלבום תמונות בוגרי גן חצב העולים לכיתה א' – בעמוד הבא <<<

סולים לכיתה א' - תשפ"א

נועה אנוך

איילת אלבוחר

בועז אלמור

תמר בן צבי

גלעד בן צבי

עדי אנוך

נטע ברק

מור בר

יהלי בן צבי

רמה חץ

נגה דור

אסף גרינשטיין

עמית מרץ'

בר מענית

אלון מוריס

תום פלד

תומר פלג

יולי ניב

אמיל שחף

אלון שחורי

שני קבסה

רותם שני

אלון שני

עומר שלייסנר

אלו והצליחו!

מפגשים שלי עם איחוד האמירויות ושכנותיה / גד רובין

• א.א.ע. 'יושבת', מבחינה גאוגרפית וכלכלית, על צומת מאוד מוצלחת':

א. לחוף חצי האי ערב במפרץ הפרסי, בקצה הצפון מזרחי (אבל לא הכי צפוני, פירוט בהמשך), על מטמון עצום של נפט ובעיקר גז, שהם מקור ההכנסות הכמעט בלעדי (95%) שלה.

ב. 'מכניסה אצבע' לכיוון אירן, במוצא מהמפרץ הפרסי למפרץ עומאן (הים הערבי) שנקרא מצר הורמוז.

• האמירות ראס אל-חי'מה – Ras Al Khaimah הצפונית באמירויות ושוכנת לחוף המפרץ הפרסי, והאמירות פוג'יירה – Fujairah (ומחוץ למפרץ הפרסי) עומאן (ומחוץ למפרץ הפרסי) ומיוצגת בדגל האמירויות ע"י מלבן אדום ליד 'מוט הדגל', הן האמירויות הקטנות והעניות של א.א.ע.

על פוג'יירה מתוך וויקיפדיה: "...כלכלת פוג'יירה מבוססת על סובסידיות ומענקים ממשלתיים הניתנים לה על ידי ממשל איחוד האמירויות הערביות שמקום מושבו באבו דאבי...". לא הכול אורות, זהב ונפט.

• שתי אמירויות צפוניות אלה (ראס אל-חי'מה ופוג'יירה), למעשה לא שולטות במעבר של מיצרי הורמוז! 'זכות' זאת שמורה למובלעת לא קטנה של סולטנות עומאן ששולטת על 'הציפורן' של 'האצבע בבטן של אירן' – מצר הורמוז (נ.צ. 26.360 56.500). מסובך? זאת רק ההתחלה.

• לסולטנות עומאן שהזכרנו קודם, (שהסולטן שלה, <<<

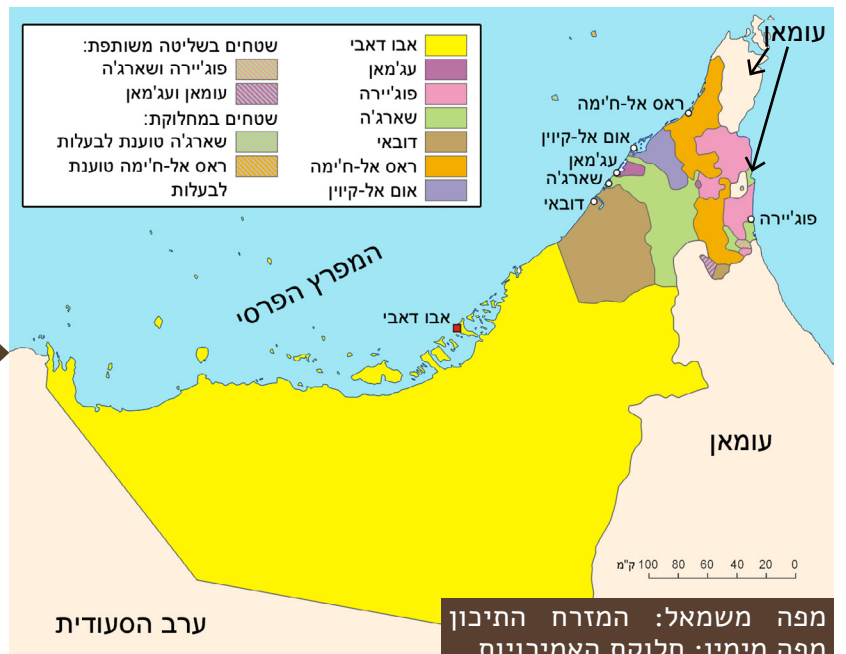
עם איחוד האמירויות הערביות (א.א.ע.) ושכנותיה, ולאחרונה גם עם סולטנות עומאן, יש לי 'מערכת יחסים' רבת שנים.

בנסיעותיי הרבות למזרח, להודו, לנפאל ולפיליפינים אנחנו נוהגים לעבור בנמלי התעופה השונים של המפרץ הפרסי (עברנו כבר בכולם: דוחה בקטר, אבו דאבי ודובאי בא.א.ע. ומסקט בעומאן, למעט מנאמה שבבחריון) זה כבר יותר מ-20 שנים, לעתים בטיולים זוגיים ולעתים עם קבוצות מטיילים שהצטרפו אליי. לפעמים 'בילינו' באותם נמלי תעופה שעות ארוכות בהמתנה לטיסות המשך. בסך הכול צברנו יותר מ-200 שעות א.א.ע. בטיסות אלו.

בטיסתנו האחרונה עברנו בנמל תעופה מסקט – בירת סולטנות עומאן, בה סיירנו 'סיוור בזק' של כ-30 דקות בריצה, בין נחיתה והמראת המשך (אם זה נחשב).

את הטיסות האלה התחלנו וסיימנו, בדרך כלל, בנמל התעופה הירדני Queen Alia בעמאן, לשם היינו מגיעים במונית ממעבר הגבול 'נהר הירדן' שסמוך לקיבוץ מעוז חיים (ולבית שאן). חלופה זאת היא גמישה יותר (יותר אפשריות), נוחה (לא תמיד) וזולה יותר מטיסות דרך נתב"ג. במבט לאחור, הרפתקאותיי בטיסות האלה יכולות למלא ספר מרתק שלם.

להלן מספר עובדות מעניינות על א.א.ע. ושכנותיה שלא תשמעו בחדשות (אני ממליץ להיעזר במפת Google Earth כדי לראות 'מקרב' את התמונות של נאות המדבר – שווה מבט. ליד חלק משמות המקומות אתן את הנ.צ. שלהם):

ביקוריי בשנות ה-60 של המאה הקודמת בנמל הנפט הפרסי (היום אירני) הגדול, שנקרא אז בנדר שאפור – Bandar Shahpur (היום בנדר אימאם ח'ומייני, בדלתה של נהר **שַׁט אל-ערב** – Shatt al-Arab) (שנוצר מאיחוד של הפרת והחידקל לפני זרימתם למפרץ הפרסי).

עבדתי על מכלית הנפט הגדולה (בזמנה) Patria – 50 אלף טון, כקדט לקצין החשמל. המכלית, שנבנתה ביפן, הייתה חדשה, משוכללת ומפוארת. הפלגנו מנמל אילת לפרס, הטענו נפט גולמי שנשלח כביכול לדרום אפריקה, אבל הגיע לאילת. כל 'סיבוב' כזה נמשך כ-20 ימים (היה בנוס מיוחד על הגעה יום מוקדם יותר). הכול היה טוב, חוץ מהקטע שברוח הימים של חלוציות, מדינה חדשה וכו' לא התקינו מיזוג אוויר אלא מערכת צינון, שהוסיפה ללחות ולא התמודדה עם הטמפרטורות של המפרץ הפרסי.

■ ייש עוד המון אגדות וסיפורים...

שהלך לעולמו לפני כחצי שנה, זכה לביקור ממלכתי של שרה נתניהו, בניגוד לרצונו ולכללי הכס), יש מובלעת קטנה נוספת בשם **מדחא** – Madha (נ.צ.) (25.270 56.300) בהרים הגבוהים (כ-1000 מ') שלחוף האמירות פוג'יירה, ושולטת על הדרך שמחברת את החוף המזרחי (מפרץ עומאן) לחוף המערבי של ה'אצבע' למפרץ הפרסי וליתר האמירויות. האזור הררי, תלול ושומם, מלבד נאות מדבר ירוקות, מעיינות ודקלים בוואדיות הדרמתיות.

• כאן עדיין לא נגמר הסיפור. בתוך אותה מובלעת קטנה במרומי ההרים יש מובלעת נוספת, קטנטנה, בשם **נחוואה** – Nahwa (נ.צ.) (25.268 56.280). זהו כפר של כ-40 בתות בנווה מדבר. זה המקום היחידי בעולם בו יש מובלעת בתוך מובלעת. המצב נוצר מרצון התושבים בכפר להשתייכות מדינית. ראה ולמד!!

• סיפור נוסף שקשור למפרץ הפרסי הוא ששת

חילופי גברי במועצת הקהילה / דובי זמר

בימי קורונה אלה, נפגשים קצת פחות שומרים על שני מטר, חמושים במסכות והאתגרים רבים, כלכליים, חברתיים וכמובן גם תרבותיים ובריאותיים.

המשימות מאתגרות, בכלל לא פשוט לנווט בזהירות בין נחישות לרגישות ולא פעם להרגיש די מתוסכלים כשיוצאים מדיון מעט מבולבלים

אך כשאנו סביבנו מביטים בקהילה הזוכה לחיים איכותיים אנו חשים שגם לנו – מועצת הקהילה יש חלק כלשהו בעשייה ובתהילה

וזו סיבה מספיק טובה להצטרף אלינו, במרץ, בגאווה ולהרחיב את הכתף – לעצה ולעזרה לנושאים בעול – מנהל הקהילה והמזכירה

היו ברוכים עופר ויעל איריס, חיים ודניאל

ויחדיו – נתמיד בשיתוף פעולה לחיזוק ואמון של מועצת הקהילה!!

את החברות במועצת הקהילה אפשר לקיים בדרך הקלה, להופיע אחת לכמה פגישות כדי לשמוע רכילויות חדשות

לטעום מהכיבוד, לזרוק הערה, לתקוע מקלות בגלגלי השיירה ובכל הזדמנות לבקר ולקטר, שאנחנו כבר לא קיבוץ יותר...

אך אפשר גם אחרת, חברים להתייחס בכובד ראש לדברים לקרוא את החומר, להופיע לשיבות השתתף בדיון, להביע דעות, לצוותי אד-הוק להתנדב ולפעול כי המשא לא קל, כי כבד העול...

נבחרת למועצת הקהילה – אז הינך נועד להיות לחוץ בין החברים והממסד: את מי להעדיף? את הקיבוץ או החבר? להתחבר למצוקת היחיד? על העקרונות לוותר?

וכשצוברים ניסיון וריקושטים מהציבור האסימון נופל, ואז זה לגמרי ברור שלקיבוץ ולחבר יש אותו אינטרס ותפקידנו במועצה את שניהם לשרת כדי שהקהילה שלנו רבת הפוטנציאל תתפתח, תשגשג ותמריא אל-על...

בשבוע שעבר נערך אירוע פרידה של הקהילה ומערכת החינוך מרינה סגל, שפורשת לאחר 30 שנים בהן הובילה את גן סביון. להלן חלק מן הדברים שנישאו באירוע:

אך שנה שונה ומשונה הייתה זו שנת 2020, שנה מאתגרת למערכת וגם לנו ההורים, שנה שדקלומים, שירים ושאר התוכן ה'פרונטלי' נאלץ לנדוד באי-נוחות לעולם הדיגיטלי

שנה שבה רינה שלנו, באופן די יזום, לראשונה ולאחרונה עשתה יום-הולדת – בזום, ושלחה סרטונים לילדים שבמצור, וזה שזה לא קל, לא גרם לה לעצור.

רינה היקרה, זה הזמן לומר – שלום, ולאחל שאת הכוחות שהביאו אותך עד הלום, הכוחות שהחזירו אותך שנה אחרי שנה, הכוחות שעבורנו היו כמתנה

את אלו הכוחות עכשיו תשקיעי בעצמך, או בנכדים שתמיד אפשר לפנק ולחנך, ואם את חייבת, מותר לך גם, אין שום ויכוח, לקחת את הזמן, להתרווח ולנוח.

מאחלים לך את כל הטוב שבעולם ומתגעגעים כבר מעכשיו, בשם מאות הילדים שעברו אצלך, ההורים, וקיבוץ הזורע כולו. תודה רבה!

לרינה היקרה!
במערכת החינוך של הזורע ישנה אחת עם ותק שהחל בשנת 1991 גם אז להסתובב עם מסכות היה מומלץ כי זה אי שם אחרי מלחמת המפרץ

זו הייתה הפעם הראשונה שנפתח פה הקיבוץ ורחמנא ליצלן הביא למערכת גננת 'מבחוץ' היום ודאי תשאלו על כך – הכצעקתה? אבל אז נדרשה שיחת קיבוץ לאישור העסקתה!

מאז ועד היום (זאת אישרנו עם הארכיון), רינה מובילה ביד רמה את גן סביון, לאחרונה קורה גם משהו, מאוד לא אופייני, ויש משפחות שבהן רינה מחנכת דור שני!

בכל השנים האלו בצניעות ובענווה, עם מוסר עבודה נדיר ועם המון אהבה, רינה בהתמדה מופתית וללא לאות, החדירה בעוללינו עוד מיזה של עצמאות.

זה לא משפט שנאמר ככה סתם ובביטול, בלי רינה חצי קיבוץ היה נשאר עוד עם חיתול, ועם רינה בתפקיד של מפקדת הכיתה, כל יום טיול פה בקיבוץ – כמעט מסע כומתה

רינה יקרה,

מי היה מאמין שהגיעה העת להיפרד...

איך מסכמים כמעט 30 שנות עבודה במערכת אחת, מקום שהפך עבורך לבית שני (לדברך) ואת – לבת המקום עבורנו.

יום אחרי יום, שנה אחרי שנה שאת מובילה את גן סביון. מחנכת דור אחרי דור של ילדים, כולם עוברים תחת ידיך המסורות, מלאות האהבה, עם המון מסירות וחריצות.

הגעת קצת אחרי מלחמת המפרץ ב-1991, היית השכירה הראשונה והיה צריך לקבל את הסכמת החברים בשיחת הקיבוץ להעסקתך.

מאז חלפו הרבה שנים, הילדים השתנו וגם ההורים, גישות חינוך הוחלפו וגם דרך העבודה מ'שישיות' לקבוצה אחת, ממעברים כשהילד בשל ומפותח מספיק

לעבודה בשנתונים.

ואת, כל השנים, נחשבת למקום בטוח. להגיע לגן סביון ולרינה הייתה משמעות של מקום מקצועי, מכיל, מחנך, גומל את הילדים, מדריך את ההורים והכל בצניעות, הקשבה והמון סבלנות.

את אישה מיוחדת, אשת עבודה. יודעת את דרכך החינוכית, יורדת לפרטי פרטים, אך גם קשובה ויודעת לעשות התאמות לזמנים החדשים.

אני יודעת כמה העבודה חשובה לך. יצאת כל יום מהבית וכשהגעת לגן שמת הכול מאחוריך והיית כל כולך בעבודה. לא מחמיצה כמעט ימי עבודה ויודעת להתמודד גם עם תקופות קשות (כמו התקופה האחרונה), בה מתרחשים שינויים וחוסר וודאות נכנסת לשגרה הבטוחה והמוכרת.

סיימת את השנה האחרונה עם כוחות במותניך.

עד הרגע האחרון את ממשיכה במקצועיות, בשקט וביסודיות לבצע את העבודה על הצד הטוב ביותר. וכעת אנו ממש קצת לפני פרידה...

השנה, לא רק ילדי סביון מסיימים שנה ועוברים הלאה, גם את רינה מסיימת ויוצאת לדרך חדשה... זה בוודאי לא פשוט, אולי גם מעלה חששות ומחשבות.

אנו בטוחים שתמצאי את דרכך גם בהמשך, מאחלים לך קצת לנוח, למלא את זמנך בתחביבים ועיסוקים חדשים. אוהבים אותך מאוד, מוקירים ומעריכים מאוד את תרומתך למערכת החינוך של הזרע.

בהצלחה רבה ותבואי לבקר...

כבר מתגעגעים,

■ צוות חינוך הזרע לדורותיו

מהחובה ביישומי – כולל החזר כספים שנגרעו מתקציבי הגמלאים, שלא על פי החלטות הקיבוץ והוראות הדין.

בברכה,

■ אפריים

ענייני השעה א'

לא גדל, כנראה כשל / אפריים טיקטין

תשלומי קצבאות הזקנה מהביטוח הלאומי לא חולקו כהלכה. התחלת יישום השינוי לקיבוץ המתחדש החל מה-01.01.2014 ועד ה-31.12.2019 – שש שנים. במשך תקופה זו נגרעו כספים מקצבאות הזקנה שהתקבלו מהביטוח הלאומי לכמה עשרות גמלאים בסכומים שונים.

והשאלות הנשאלות:

1. איזה גורם מוסמך החליט על גריעת הסכומים הנ"ל? (לא ידוע)
2. מתי התקבלה החלטה זו? (לא ידוע)
3. האם יש פרוטוקול מההחלטה הנ"ל? (אין)
4. מי העביר לגורמי הביצוע את ההוראה לבצע את גריעת הסכומים האלו מהחברים? (לא ידוע)

צוות ביקורת, שנבחר על ידי הקיבוץ לליווי יישום השינוי, לא תיפקד והתפרק!!

ומכאן מתחיל הכשל המתמשך ביישום נכון של החלטות הקיבוץ, כפי שהוא מבוטא בחוברת השינוי:

1. במבוא לחוברת השינוי.
2. בגוף החוברת.
3. בשינוי התקנון מקיבוץ שיתופי לקיבוץ מתחדש, שהתקבל בהחלטה של 75% מכלל חברי הקיבוץ.
4. בתקנון אותו אישר רשם האגדות השיתופיות, שהוא הבסיס החוקי של השינוי.

שקיפות:

גריעת הסכומים הנ"ל נעשתה שלא בידיעתם ולא בהסכמתם של החברים. אי ידיעת החוק (חוברת השינוי ותקנון הרשם), אינה פותרת את הקיבוץ

ציוצים עדכונים מפנת החי

בתמונה: חנוכת בריכת הדגים המחודשת במשק ילדים, לפני כשבועיים.

זים ומתכנן: גבי מענית. מהנדס ראשי, מבצע ומארגן: אורי חץ. פועלים: הנעורים בראשות ענבר דינור. כולם מוזמנים לבקר, אבל אסור לעבור את הגדר.

■ תודה לחן מענית על הדיווח והתמונה

מתיבת הזיכרונות: עוד על פרויקט אגם כפר ברוך / עמרי רפאלי

ברצוני להוסיף למאמרו של יוחנן מעוז מהגיליון הקודם (16.7.20) – 'פרויקט אגם ברוך: אתר תיירות ונופש מרכזי בעמק'. זאת מנקודת ראות שלי כילד בן 8, שהיה באתר באותה נסיעה טרגית, אשר בה נדרס חברנו ראובן (בוב) פרנק ז"ל, שהיה חבר טוב מאוד של אבא שלי (מני רפאלי ז"ל).

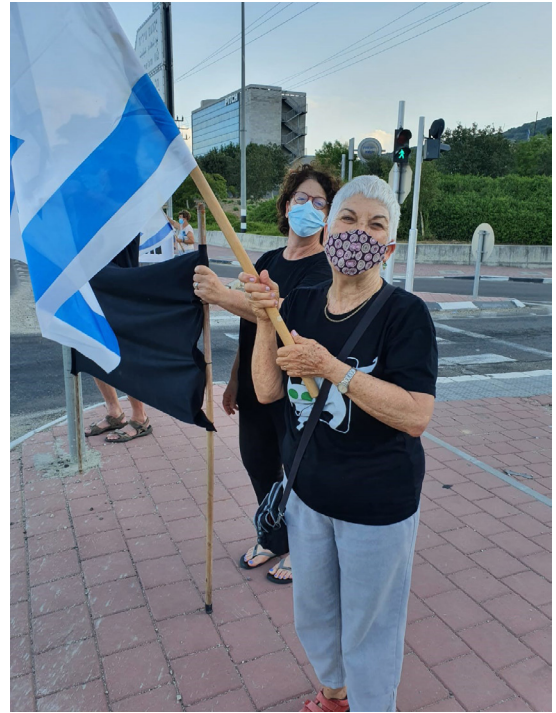
אבא ובוב פרנק היו חברי אגד. יום אחד החליטו יחד להוציא אוטובוסים אחה"צ לחפירה באגם של כפר ברוך. כך יצאנו שני אוטובוסים מלאים בילדים ומבוגרים מהקיבוץ.

בחפירה בכפר ברוך היו צריכים להשתמש בכלים מכניים כבדים 'בונסונים', אשר עבדו במקום בלי הפסקה. תפקידם היה לשפוך את האדמה החוצה, על גדות האגם שנחפר.

חברי הקיבוץ שהגיעו לביקור במקום מאוד התרשמו מהפרויקט הגדול, שנחשב לפרויקט מיוחד וגדול בימים ההם. האנשים שהגיעו עלו על הכלים הכבדים והסתכלו על העבודה שנעשתה במקום.

פתאום בוב חברנו החליק מתחת לגלגלים של אחת המשאיות הכבדות. הוא נהרג במקום ופונה לעפולה. את האירוע אני וחברים שהיו עדים למקרה זוכרים היטב, ואנו נושאים צלקת זו עמוק בליבנו.

■ יהי זכרו ברוך!

חברות וחברי הזורע יוצאים בשבועות האחרונים יותר ויותר להשתתף בהפגנות בגשרים ובצמתים, לתת יד למחאה המתפרצת נגד השלטון המושחת.

כאן – מחליפים בשבת האחרונה את משמר העמק בצומת התשבי, שבד"כ מוחזקת ע"י משה"ע והפעם, בשל אבל, לא יצאו ברובם.

■ אילן בר

לזכר עמירם וייס

השיר המיליון ואחד / אמיר אופק

על הרגע החמקמק, האחד,
בו היש הופך לאין,
כבר כתבו מיליון שירים,
אז הנה אוסיף עוד אחד.

רק עוד שיר אחד,
על אותו רגע אחד, מיוחד,
בו השקט הגדול מתגבר,
והאין הסופי מתעורר.

בכל מיליון השירים,
שכתבו משוררים אחרים,
יש המון אהבות וגעגוע,
וזכרונות ודימיון פרוע.

אז בעצם מה כל כך מיוחד,
בשיר המיליון ואחד?
המבדיל אותו מכל השאר?
כמו מין שקט שנשאר.

כל שאר מיליון השירים,
נכתבו על אחרים,
ורק זה, השיר המיליון ואחד,
נכתב עליך, ולכן כל כך מיוחד.

מוקדש לעמירם, שכני ורעי,
באהבה וגעגוע.

השיר הוקרא באזכרה לזכרו של עמירם וייס

קטע 34: מהמכתש הקטן לעין ירקעם – 'שביל ישראל' בשיא יופיו (עד היום)

הקניון של נחל חתירה. דרך אגב, שאלה: הפלמ"ח של שנות הארבעים, היה שמאלי בדעותיו? השאלה הזאת מתעוררת כאשר אנחנו מגיעים אל המפל הגדול של נחל חתירה, מפל שאין שום סיכוי לעלות אותו אם לא פונים לצד שמאל של הנחל, אל הסולם המפחיד של **מעלה פלמ"ח**. עלייה תלולה, אבל הרבה פחות קשה ממעלה ימין, הזכור מלפני שעה, כאשר טיילנו בחו"ל. התצפית עוצרת הנשימה, אליה מעפיל אותנו מעלה פלמ"ח, בראש המפל הגדול של נחל חתירה, מחזירה אותנו לחו"ל. איזה יופי! "ראשונים תמיד אנחנו!". קריאות ההתפעלות מהפלמ"ח נרגעות בהדרגה, כאשר הכוח ממשיך לטפס **בנחל חתירה**, בתקווה להגיע אל מקור המים הראשון היום – **עין ירקעם**. אחרי שעה הליכה, התקווה מתגשמת. זה הרגע לעבור לבגדי-ים, לרדת בקניון האבן הצר, ולהצטרף בקפיצה לבריכה העמוקה של עין ירקעם. דיר באלק! אם לא נזהרים כאן, אפשר לחטוף נקע ברגל, מהסלעים, או נקע בעין, מהצצה מופרזת בשלוש יעלות החן, שיוצאות מהמים כדי להתחמם בשמש, בתחתונים וחזיות... שוודיה – כבר אמרנו? אותה שמש יורדת לאיטה מערבה, ועל כוס קפה מתלבט הכוח, האם יש מספיק אור שמש, כדי להמשיך עוד היום ל"סנפיר הקטן", מעל המכתש הגדול. ברוב קולות מתקבלת החלטה מאכזבת משהו, לדחות את הסנפיר הקטן לקטע 35. לא נורא! גם ככה קטע 34, 15 ק"מ אורכו, הוא מהיפים ביותר בשביל, אם לא 'ה'! הערה קטנה לסיום, בנוגע **לעין ירקעם**: המעיין הזה הוא אחד המקומות היפים בארץ, אבל לצערנו הוא גם אחד המלוכלכים ביותר, בזכותו של עמך ישראל (כולל עמך ישמעאל), שמגיע אליו בהמוניו. הזוהמה כאן בולטת שבעתיים, אחרי 8 שעות הליכה (ברוטו), בשטח שהוא נקי יותר מחדר ניתוח בבית החולים סורוקה...

השכם בבוקר, לפני אור השמש הראשון של נובמבר 2018, נחלץ הכוח מהשק"שים שלו על המזרנים הנוחים של החאן הנבטי, בגן הלאומי **ממשית**. הכנת סנדוויצ'ים מהירה ו...קדימה! טסים בכביש הישן לאילת, אל נקודת ההתחלה, אחרי שרכב אחד מוקפץ למפעל הפוספטים 'אורון'. לאף אחד מחברי הכוח (לורן, הראל ליברמן, אלי קטן, שחר קטן, גיל, שפייר, יוסי שמע והח"מ), אין עדיין שמץ של מושג, שקטע 34 הוא אחד המועמדים לתואר 'הקטע היפה בשביל'. כבר החלק הראשון של המסע מתגלה כמרהיב ביופיו המדברי שובה העין, מצומת המכתש הקטן בכביש הישן לאילת, עד **מצד צפיר** (נ.צ. הזכורה לכל חברי הקיבוץ, מטיול הקיבוץ האחרון ל**נחל גוב**, שהתרחש לפני פחות ממאה שנה). במצד צפיר התקבלנו להרצאה מרתקת של מדריך טיולים מקומי, על 'האזור הקרוב', **מהור ההר ועד הר נבו**, וגם הרמנו כוסיות קפה מאייר שחור, עם שלוש יעלות החן הזכורות לטוב מקטע 33. אחרי מצד צפיר באו כמה קילומטרים מעניינים קצת פחות (ומשעממים מעט יותר) – יש גם כאלה בארצנו היפה, ואז, להפתעת כולנו, מגיעים לחו"ל! כלומר אל הרמפה שמעל **מעלה ימין**. מקום מדהים ביופיו, אין כאלה בעולם! שבעת הלבבות של הכוח פועמים חזק למראה התהום המרהיבה, שנפרשת לפתע לרגלינו משום מקום, בחיבור בין **נחל ימין ונחל חתירה**. הירידה התלולה במורד מעלה ימין איננה קלה, בשום אופן לא, אבל שווה כל צעד, ומסתיימת ב**נחל ימין**. בפוליטיקה כמעט כבר אין דבר כזה שמאל וימין (קראו את 'מלכוד 67'), אבל בנגב עדיין הימין חזק מאד. בכל מקרה, הנחל הימני הזה מוליך אותנו, אחרי שנרגענו עם תה הצמחים נהדר של יוסי שמע, אל

עין ירקעם. מתוך עמוד הפייסבוק 'ארץ המעיינות - הספר'

בשם השביליסטים – ניר רענן ■

מכתב (אחרון) ממנשה ואסתי

לחלק מאיתנו זה היה מאוד מאתגר לדבר ולכתוב באנגלית, אבל זה התברר כאפשרי.

חזרנו הביתה אחרי 15 חודשים. קיבלנו 3 חודשים נוספים 'מתנה' בגלל הקורונה.

קודם כל, רצינו להודות לכולם על קבלת הפנים החמה עם חזרתנו. זה לא מובן מאליו, שיום אחרי שהודענו שאנחנו בבית בבידוד, קיבלנו הודעה מזהר ניב שהוא עומד לרשותנו בכל מה שצריך, וביקור משמח של איריס רפאלי שהביאה לנו ערכת עידוד לבידוד.

היה כיף לשבת במרפסת וכמעט כל מי שעבר הביע התעניינות או שמחה לראות אותנו ורבים הציעו את עזרתם. אין ספק שזו ההרגשה של לחזור הביתה.

היציאה מהבידוד הייתה חוויה של חופש, למרות המסכה ושמירת המרחק.

השהייה שלנו בארה"ב השתנתה לחלוטין מאז חודש מרץ – פריצת הקורונה לארה"ב. עד לאותו זמן, מנשה היה בנסיעות ללקוחות פוטנציאליים וקיימים ואסתי עבדה במשרד. החל ממרץ, עברנו לעבודה מהבית. זו הפעם הראשונה שיצא לנו לבלות 4 חודשים מלאים ביחד, כל יום וכל היום. ההפרדה בין עבודה לבית לא קיימת וגם אין לוח זמנים מוגדר. בהחלט תקופה מאתגרת ומהנה.

חשבנו לטייל לפני חזרתנו לארץ, אבל גם התוכנית הזו נפלה קורבן לקורונה, וכך יצא שעבדנו אפילו ביום שטסנו לישראל.

הטיסה הייתה חוויה בפני עצמה. 20 שעות עם מסיכות על הפנים...

תודה ולהתראות בשבילי הקיבוץ,

מנשה ואסתי ■

מטרת הנסיעה שלנו הייתה לקדם את הסניף האמריקאי של 'פלסטופיל' שפועל בחברה בת, שכרגע עיקר פעילותה הוא בתחום השייווקי. פעילות הייצור של החברה כרגע היא סלייטינג (חיתוך גילי אם שמגיעים מישראל לגלילים סופיים, לפי דרישות הלקוחות).

מנשה המשיך לטפל בלקוחות שעובדים ישירות מול ישראל ובמקביל הדריך את מנהל המכירות שנשכר שם, בעיקר במוצרים ש'פלסטופיל' מעוניינים לקדם.

אסתי עבדה במשרד בשירות לקוחות וקשר עם המפעל שבצע עברנו את הסלייטינג.

רואים שם מגמת עלייה וכרגע עיקר הבעיה היא יכולת הייצור שלנו שם. חלק מההזמנות אנחנו יכולים לייצר בישראל ולשלוח, אבל לשם כך צריך לקבל הזמנות חודשיים מראש. רוב הלקוחות שלנו רגילים לעבוד עם חברה שמחזיקה עבורם מלאי ומספקת בטווח של שבועיים.

לקראת חזרתנו, מצאנו לאסתי מחליפה ישראלית (לשעבר) וכרגע עובדים על הוספת איש מכירות.

מבחינת עבודה, נראה שעמדנו ביעדים והצוות שהכשרנו שם יוכל להמשיך ולקדם את 'פלסטופיל'.

עם חזרתנו לארץ, מנשה ימשיך לתמוך בפעילות המכירות שם. אסתי תמשיך באופן חלקי בעזרה לוגיסטית.

הצד החברתי היה די בעייתי, כי האמריקאים אמנם מאוד מנומסים אבל המנטליות שלהם מאוד שונה משלנו. למעט השותף שלנו בעבודה, לא יצרנו קשר אמיתי עם אנשים באזור. לקראת סוף השנה שלנו גילינו קבוצה נחמדה של ישראלים (רובם קיבוצניקים) שהגיעו לתקופה וחלקם כבר נמצאים שם שנים רבות.

תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

על גיבוש דעה לגבי 'מהות האחר'

מדוע אנו מתקשים להכיל מורכבות של אדם אחר? מדוע אנו נוטים כמעט תמיד 'לשבץ' אדם בתבניות פשטניות מוכנות של 'חכם' או 'טיפש', 'מוכשר' או 'חסר כישרון', 'מצליחין' או 'מפסידין', 'חזק' או 'חלש' ו'טוב לב' או 'רשע'?

נראה שאחת התשובות לתופעה בעייתית זו (שבהכרח

חוטאת למציאות) טמונה במבנה המוח שלנו. בבסיס המוח שלנו נמצא 'המוח העתיק' שתפקד ומתפקד אצל ההומינידים מיליוני שנים טרם הופעת ה'הומו-סאפינס', ותפקידו הבסיסי הוא לשמור עלינו בחיים – די חשוב ולכן מקבל עדיפות כמעט תמיד. הפעילות הרלוונטית במוח זה הינה זיהוי תבניות באופן אוטומטי (ללא חשיבה).

זיהוי 'מה שדומה לנחש' בכל מקל, זלזל וחתיכת פסולת, יקפיץ אותנו למצב של 'ברח, קפא או הילחם', הרבה לפני שזיהינו במה מדובר בדיוק, ועדיף שכך (גם 5% ממקרי הנחש האמיתי עלולים להיות קטלניים).

גם כיום, לאחר התפתחות 'המוח החושב' שברוב

תשובה חמישית משלבת את תשובות שלוש וארבע וקשורה למיקום הנתפס שלנו בהיררכיה החברתית-כלכלית. כאשר אנו מתיישרים לפי דעת הרוב לגבי אחרים, אנו משפרים את החיבור והמיקום החברתי/כלכלי שלנו (אם נתיישר לפי דעת הרוב, בד"כ נתקדם יותר מאשר אם נציג דעה ייחודית).

לסיכום, היכולת שלנו לגבש דעה לגבי אדם אחר במהירות מהווה גם יתרון וגם חסרון. היתרון – נוכל להתקדם בבטחה בסולם החברתי/כלכלי וכן להישאר נטולי קונפליקט ופחדים פנימיים. החיסרון – יש סיכוי גדול מאוד שאותה הדעה אינה מייצגת את המורכבות שבאדם שמולנו.

בעיה זו גדולה במיוחד בקהילות קטנות כגון הקיבוץ, בו קיבל כל אחד כבר לפני שנים רבות את ה'תבנית' שלו (בהתבסס על ילדותו או בני משפחתו).

תרגיל לבית – להוציא את כל ה'תגיות' הקיימות בסרט 'מבצע סבתא'.

שתהיה שבת של 'חשיבה מחדש'

על אנשים אחרים! ■

המקרים 'חוטף את הפיקוד', המוח העתיק ואנו נוטים לחשיבה תבניתית אוטומטית, בהקשר לכל דבר כמעט. תשובה שנייה נובעת כנראה מהרגלי התרבות שלנו. כאשר אנו מחלקים את האחרים לקבוצות התייחסות כגון 'אנשים טיפשים' או 'אנשים טובים', קל לנו להתייחס אליהם כפי 'המקובל' לקבוצה זו, וכמובן שאז אין צורך ליצור סיבוכים של 'תתי קבוצות' (תכונה מכאן ותכונה משם וכן הלאה).

תשובה שלישית מגיעה מהצורך האובססיבי שלנו להגנה על האגו. בהתייחס לתשובה השנייה למשל, אם אנו ניאלץ לחשוב מחדש על אדם שאצלנו כבר ממודר בתבנית כלשהי, ניאלץ לשבור את הפרדיגמה שיצרנו, ומה זה אומר על השיפוט הראשוני שביצענו? אנו עשויים חס וחלילה להיראות קצת טמבלים בעיני אחרים או בעיני עצמנו (שוד ושבר!).

תשובה רביעית לקושי מגיעה מהתרבות בחברה החיצונית (קונפורמיזם). במקרים רבים קיימת 'דעת השבט' ו'מוסכמות ההמון' לגבי מיהו 'רע' ומיהו 'טוב', מיהו 'מוצלח' ומיהו 'לוזר', והמוסכמות הללו בדרך כלל פשטניות מאוד (אולי עקב ההתכנסות אל הממוצע).

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

אִמְזוֹנוֹת

המיתולוגיה היוונית יודעת לספר על עם האמזונות האגדי, החי בממלכה המשתרעת אי שם בקצווי הארץ המוכרת. תושבות הממלכה היו נשים-לוחמות, המתוארות כתמונת ראי של הגברים הספרטניים. הן נטשו למוות את התינוקות הזכרים והשאירו רק מעטים מהם ששימשו להן משרתים, עבדים ומרביעים. החל מגיל צעיר חונכו הבנות להיות לוחמות, וכשגדלו הן הצטיינו כלוחמות בעלות מיומנות גבוהה ביותר הן כפרשיות והן כקשתות, עד שמעט מהלוחמים הגברים יכלו להתמודד איתן. הן התקיימו מביזה ושוד וכשכירות חרב. במלחמת טרויה הן הוזעקו לסייע לטרויאנים במלחמתם ביוונים.

בשפה הארמנית פירוש המילה **אמזונה** הוא אשת הירח, וייתכן שהן היו מקיימות פולחן לירח.

לפי אחת הגרסאות, נהגו האמזונות לכרות את שדן הימני, כיוון שהפריע להן לירות בקשת שעה שהיו רכובות על סוסיהן. אך אין לגרסה הזו כל ראייה שהיא.

בשנת 1941 עוצבה וונדר-וומן על פי דמותה של מלכת האמזונות, זו שלימים הפכה להיות אימה הורתה של גל גדות.

בתקופה המודרנית, משמשת המילה **אמזונות** (לא באהדה רבה) לציין נשים עצמאיות וחזקות, בניגוד לדימוי המסורתי הרואה את הנשים כחלשות ופסיביות.

שבת שלום (בלי הבדלי מגדרים)

אהוד דור ■

אמזונה פצועה, העתק רומאי לפסל יווני, המוזיאון הקפיטוליני

פרשות השבועיים
 'דברים', 'ואתחנן', 'עקב', 'ראה'
 ו'שופטים' / דובי זמר

לא זורק מפתחות

ספר דברים הוא אפילוג של מסע בן ארבעים שנה, שבו 12 שבטים של חמולה נוודית היו אמורים להתחשל ולהתאחד לעם מלוכד, המבצע בהרמוניה את משימותיו. המנהיג הנערץ, גדול נביאי ישראל, שגם אכל מרורים בהוליכו את צאן מרעיתו במדבר, נושא איתו כרטיס אדום, שאלוהים שלף לו בעוד התפרצות זעם בלתי מידתית, לאחר שהנחה את משה להרים את מטהו ולהוציא מים מהסלע, ומשה "הכה על סלע, ויצאו ממנו מים...":

"וַיֹּאמֶר ה', אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן, יֵצֵן לֹא-הָאֲמִנְתֶּם בִּי, לְהַקְדִּישְׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל--לִכְזֹ, לֹא תְבִיאוּ אֶת-הַקֶּהֱל הַזֶּה, אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-נָתַתִּי לָהֶם." (במדבר כ', י"ב)

איזו טרגדיה. לסיים תפקיד לפני השלמת המשימה. משה מתוסכל, מאוכזב, מריר, אך לא זורק את המפתחות ולא משחק את הנעלב: הוא נפרד מעמו כמו מנהיג גדול: מציג להם את יהושע יורשו, ומורה להם את דרכם מתוך דאגה עמוקה לעתידם.

ספר דברים מוקדש ליצירת זיכרון לאומי. משה מטמיע את יציאת מצרים, כדי להפוך אותה למורשת המשותפת שלנו. המושג "זכר ליציאת מצרים" מלווה ומנחה אותנו עד היום לצניעות, לאהבת הגר וגם להרגשת הנוודות, לאחר ארבעים שנות מדבר. אחרי הכל, אנחנו עם של נוודים, מהגרים, משוטטים – "היהודי הנווד"... כמה גדלות נפש צריך מנהיג במצבו הנפשי והמוראלי של משה, כדי לקיים את המצווה האחרונה בחייו:

פרשת **ואתחנן** היא פרשה מאד יהודית: מופיעים בה עשרת הדברות, קריאת "שמע ישראל" ומצוות התפילין. פרשה זו נקראת תמיד לאחר תשעה באב.

תשעה באב כמעט ולא משאיר את רישומו עלינו, וחבל. אנחנו עם ששואב את רוב עוצמתו מהזיכרון הלאומי. מהזיכרון העתיק של יציאת מצרים, מעמד הר סיני והמסע המדברי המפרך, דרך סיפורי בית ראשון ושני, אלפיים שנות גלות, השיבה לארץ ישראל, השואה, התקומה ומלחמת העצמאות המתמשכת בארצנו. תשעה באב מציין את החורבן הפיסי והרוחני של בית ראשון (גלות בבל) ושל בית שני (המרד הגדול).

ומה ייחודו של תשעה באב בזיכרון הלאומי? תשעה באב מסמן את החורבן של בתי המקדש. הראשון נכבש

ע"י נבוכדנצר והוא נחרב בגלל גלוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה... בית המקדש השני נחרב ע"י טיטוס בגלל **שנת חינום**... שנאת חינום היא חוסר היכולת שלנו לשתף פעולה עם בעלי אינטרסים זרים לשלנו, והכול בשל קנאה, יצר נקמנות, אגו מנופח ונרקיסיזם לשמו. תסמונת קמצא ובר קמצא. סוג של קזבלן: "שכ-ו-ל-ם ידעו כאן טוב מאוד / למי למי יש יותר כבוד!!"

ואויבינו (בכל דור ודור) לא צריכים לעשות הרבה. אנחנו, בשנאתנו לזולת, מפעילים שוב ושוב מנגנונים של השמדה עצמית. העיקר שלא נצא 'פראיירים'... אולי בגלל הצורך להבריא מהמחלה הממארת הזו, נתנו לנו שישה ימים אחרי תשעה באב את **ט"ו באב** – חג האהבה.

אני מעדיף **אהבה** (ובעיקר **אהבת חינום** – שאין טובת הנאה בצידה) על פני **שנאה** (ובעיקר **שנאת חינום**, ההופכת את השונא לבן אדם רע, מריר ולא מאושר).

אחד השיעורים החשובים בספר הוא האבחנה בין הטוב לרע:

"רְאֵה אֲנֹכִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה. אֶת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם. וְהַקְלָלָה אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל מִצְוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם וְסָרְתֶם מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְלַכֵּת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם." (דברים י"א, כ"ו-כ"ח)

אדם, החיים הם שלך, והכל פתוח. אתה, ורק אתה, תחליט לאן להוליך אותם. למשל: היחס לעני, לחלש. האם יש בך רגישות לקשיי היום-יום של הזולת, או אתה ואפסך עוד!?

חורבן הבית. העתק תבליט הטריומף משער טיטוס, הממוקם בפורום רומאנום שברומא. ההעתיק הנראה בתמונה מוצב בבית התפוצות. התבליט מתאר את תהלוכת השלל והביזה מירושלים בחורף ג'תתל"א, בראשית שנת 71 לספירה. נראים בו ליגיונרים רומיים הנושאים כלים מבית המקדש, ביניהם מנורת שבעת הקנים, מזבח הזהב, חוצצרות הכסף ומחתות לאיסוף האפר לאחר הקרבת הקורבנות. הקיסר דומיטיאנוס הקדיש את שער הניצחון לאחיו טיטוס בשנת 82 לספירה, כשתים עשרה שנים לאחר הניצחון על היהודים במרד הגדול.

לפי כמות העמותות, העוסקות בעזרה למצוקות
אנושיות – אנחנו עם שברובו בחר בטוב, וביושבנו לקונן
על מחדלי מנהיגינו, אפשר למצוא נחמה פורתא בכך,
שאנחנו עדיין רחמנים בני רחמנים.

■ שבת שלום!

"כי יהיה בך אביון מאחד אחיה באחד שעריה בארצה
אשר ה' אלהיה נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפיץ
את ידך מאחיה האביון. כי פתח תפתח את ידך לו והעבט
תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו." (דברים ט"ו, ז' - ח')

אחרי הכל שיר

מה למדת בגן היום? / טום פקסטון

תרגום: חיים חפר

מה למדת בגן היום ילד מתוק שלי?
שתל אביב היא עיר יפה
שאינ נמל כמו בחיפה
שבאן כולם שווים חבר
אך יש כאלה ששווים יותר
את זה לימדו אותי בגן
את זה לימדו בגן.

מה למדת בגן היום ילד מתוק שלי...?
שטרומפלדור גיבור יקר
שטוב למות על המשמר
שעוד תהיה לי הזדמנות
וגם אני אוכל למות
את זה לימדו אותי בגן
את זה לימדו בגן.

מה למדת בגן היום ילד מתוק שלי...?
שמנהיגים עוד לא שיקרו
ורק אמת תמיד דיברו
שהם הקימו המדינה
ולכן אנו בוחרים בהם מדי שנה
את זה לימדו אותי בגן
את זה לימדו בגן.

מה למדת בגן היום ילד מתוק שלי...?
שמניו יורק עד טהרן
כל יהודי יבוא לבאן
כי בגולה שם רע מאוד
כדאי לכם לנסוע ולראות
את זה לימדו אותי בגן
את זה לימדו בגן.

מה למדת בגן היום ילד מתוק שלי...?
שטוב לכבוש את השממה
שפרוטה ועוד פרוטה זה דונם אדמה
שבמדינה החוק הוא חוק
אך טוב לראות זאת מרחוק
את זה לימדו אותי בגן
את זה לימדו בגן.

סוף פסוק

“כשהייתי בן חמש, אימא תמיד אמרה לי שלהיות
מאושר זה המפתח לחיים. כשהגעתי לבית ספר, הם
שאלו אותי מה אני רוצה להיות כשאגדל. כתבתי
'מאושר'. הם אמרו לי שלא הבנתי את המטלה. אמרתי
להם שהם לא הבינו את החיים.”

-ג'ון לנון

לוח מודעות

נחל אובה!

לאסנת ואור בארי
בהולדת הבת, אחות לאלישבע
שפע ברכות לסבא חנוך
ולכל בני העשפחה

נחל אובה!

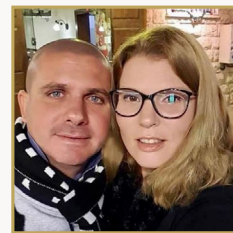
לפרינה וטל רענן
בהולדת הבת - יהב
אחות לאליה והילה
שפע ברכות לסבים ניר והדס
ולכל בני העשפחה

10 שאלות ותשובות עם עתליה אללוף (תל-צור)

גיל: 45. מצב משפחתי: בתם של עודד תל-צור ופטריסיה. אחות של זיוה (47) מנישואיו הראשונים של עודד, ושל מור (28) מנישואיו השניים עם עדנה. נשואה מזה 4 שנים לניסים (בן 41, במקור מעכו). מגדלת כלב האסקי סיבירי בן 4 בשם ג'ק. **מקצוע:** אפשר להגיד שאני 'עובדת כללית', אבל בכל מקום בו אני עובדת חשוב לי להיות מקצועית. מזה 6 שנים עובדת במכבסה [הריאיון התקיים בנוכחותה התומכת והמפרגנת של רחל כתר-מאיר] וב-3 השנים האחרונות עובדת גם בכל-בו. בעבר עבדתי בכל המחלקות של ענף המזון. מגיל 29 עבדתי במשך כ-10 שנים כסייעת בגן ילדים בנווה שאנן. הייתי יוצאת ב-4 בבוקר ברגל ליוקנעם כדי לתפוס את האוטובוס בזמן, שאוכל להתחיל לעבוד בשעה 06:30, וחוזרת סביב שעה 19:00 בערב.

6 מהו הפספוס שלך?

אני מצטערת שלא סיימתי את הלימודים של י"ב. למדתי בפנימיית 'נווה צאלים' שברמות השבים (ליד כפר-סבא). במסלול הלימודים שם 'נגררתי' יותר לתחומי המלאכה מאשר ללמידה עיונית. למעשה, למדתי שם רק עד סוף כיתה י' ואז חזרתי לקיבוץ, כי הרגשתי תקועה בלימודים. בגלל זה אין לי תעודת בגרות וזה אחד הפספוסים הכי גדולים שלי, שמגבילים אותי לא פעם ברצון להתפתחות מקצועית.

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

לעשות רישיון נהיגה. בעבר למדתי נהיגה והפסקתי. איבדתי את הסבלנות. הבעיה היא, שכיום אני מפחדת פחד מוות מההגה. אני מקווה, על-אף הפחד, לעשות רישיון בעתיד, לא יודעת מתי אבל אף פעם לא מאוחר.

8 ספרי משהו שלא יודעים עלייך.

א. בגיל 6-7 התעמלתי בהתעמלות קרקע. ידעתי לעשות גלגלון, פליק-פלק ואפילו סלטה.
ב. קיבלתי מהצבא פטור משירות סדיר ובכל זאת נלחמתי להתגייס והצלחתי בכך. בעזרתו של ביצי סטון למדתי קורס קדם צבאי (קד"צ) בתחום הפקידות במשך 9 חודשים. לאחר טירונות קצרה מאוד שירתי קרוב לבית, כמרכזנית של אגד תחזוקה בבסיס ג'למה. אהבתי את השירות, שהיה מאתגר והעמיד אותי במבחן עצמי של יכולות.

9 תכונה אחת בך, שהיית שמחה להיפרד ממנה.

עישון [לא כל כך תכונה]: התחלתי לעשן בגיל 17. פשוט לקחתי סיגריה והתחלתי, לא בגלל לחץ חברתי. ניסיתי הרבה פעמים, ללא הצלחה, להפסיק. עם זאת, אני לא מעשנת כבדה – מסתפקת ב-5-6 סיגריות ביום.

עצבנות: אומרים שאני יקת-אמריקאית, אבל עם דם מרוקאי... אני יכולה בקליק 'להתהפך'. המזל שלי הוא שניסים הוא עדין נפש ומאזן אותי.

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאת אוהבת בהזרוע?

מפריע: למרבה הצער, למרות שאני מגדלת בעצמי כלב יפהפה, לא פעם ולא פעמיים מפריע לי למצוא ברחבי הקיבוץ כלבים משוחררים שאינם קשורים לבתי הבעלים שלהם. אני מקפידה מאוד שג'ק יהיה קשור, כולל בזמן שמטיילת איתו, והייתי רוצה שכך יהיה גם עם שאר הכלבים, לטובת איכות החיים שלנו.

אוהבת: את הגיוון שיש באוכלוסייה ושיש לי קשרים מאוד טובים עם הרבה חברים. כמו-כן, אוהבת את היופי של הירוק שעוטף את הקיבוץ.

תודה לעתליה אללוף (תל-צור), על גילוי הלב והנכונות לחשוף

מעט מעצמה לכולנו. להתראות בעיתון הבא עם 'גיבור' או 'גיבורה' נוספים, שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עושים. ריאיון: דני נהב

1 זיכרון מעניין מהילדות?

בגיל 10 הגעתי עם אבא עודד ואחותי זיוה להזורע. בין שאר הדברים שהבאתי איתי מבית הקודם בלוס-אנג'לס היו זוג אופניים, שאבא בנה לי בארצות הברית ושהיו מאוד יקרים לי. בילדותי, כבר מגיל 4 בערך, אני זוכרת שהיינו רוכבים פעם או פעמיים בשבוע על האופניים לים [ראו תמונה מצורפת של עתליה, מימין, ואחותה זיוה בגיל הילדות].

כמה ימים לאחר שהגענו לקיבוץ מצאתי את האופניים מפורקים בגינה של אחד מבני הקיבוץ (השם שמור אצלי. ד.ב.). הייתי כמובן מאוד עצובה. אל אותה תחושת עצב שליוותה אותי בימים הראשונים בקיבוץ, נוספה, כשהייתי בכיתה ו', הרגשה נוספת לא נעימה הקשורה באופניים: בכיתה ו' כל ילדי הקבוצה שלי קיבלו אופניים ורק אני לא קיבלתי... [לשאלה מדוע לא קיבלה אופניים לא הייתה לעתליה תשובה ברורה וגם לא זכור לה שקיבלה הסבר כשזה קרה].

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב'גוגל'?

'תוספי מזון': רציתי לדעת יותר על השפעת תוספי מזון, כמו מגנזיום ו-B12 על הבריאות, זאת מתוך רצון לשפר את מצבי הבריאותי. למדתי, שאת רוב התוספים לא צריך לקנות במרוכז משום שהם נמצאים במזון הטבעי, רק חשוב להקפיד לאכול את אותם מאכלים בריאים.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

א. ארכאולוגיה ומיתולוגיה יוונית: כבר בגיל הנעורים גיליתי עניין בנושא. הרביתי לקרוא ועדיין אוהבת לקרוא ולצפות בשידורים בטלוויזיה בתחום הזה.

ב. **בישול וגינון:** אני מבשלת את כל הארוחות שלנו בבית על כיריים קטנים. לוקחת מתכונים מהאינטרנט ומשדרגת אותם. כמו-כן, אני פריקית של משתלות – אוהבת לקנות שתילים. בעלי ניסו (כך אני קוראת לו) אמר לי, שאם אמשיך בקצב הזה לבקר כל שבוע במשתלה, זה עלול להמשך ככה עד סוף חיי... קניית השתילים וטיפוח הגינה מרגיעים אותי.

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלדרי")?

גלידת 'בן אנד ג'ריס' עם עוגיות, עם בראוניס ועוד. תמיד ניתן למצוא אצלי גלידה כזו במקפיא. אני יכולה 'לרדת' על קופסה שלמה במכה, במיוחד בקיץ. זהו סוג של 'חטא' שלי, משום שדיאטנית ייעצה לי מסיבות בריאותיות לא לאכול גלידה...

5 אם היו נותנים לך שעה – היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

א. הרובע העתיק של אתונה. אני מתה לנסוע לשם ועוד לא הגעתי. הארכאולוגיה והמיתולוגיה היוונית מושכים אותי והכול נמצא שם.
ב. אמצע ספארי בדרום אפריקה או טנזניה. אני מתה על חיות, בעיקר על 'חתולים גדולים' – אריות, נמרים, ברדלסים.